

Träffsäker komik för ung publik

2022-09-18

© Göteborgs-Posten

Alla artiklar är skyddade av upphovsrättslagen. Artiklar får ej distribueras utanför den egna organisationen utan godkännande från Retriever eller den enskilde utgivaren.

Klicka här för att läsa artikeln.

SÖNDAG 18 SEPTEMBER 2022

57

Scen

Träffsäker komik för ung publik

Barnopera

Sandvargen

Göteborgsoperan,

Skövde kulturhus

Av Johanna Fridolfsson och Malin Aghed efter Åsa Linds "Stora boken om Sandvargen".

Regi: Emelie Segelius.

Scenografi: Thomas Johansson.

Solister: Hanna Brehmer, Åke Zetterström, Jonas Eskil Brehmer, Viveca Rydén Mårtensson.

Musiker ur Göteborgsoperans orkester.

Vad gör en bra barnopera? Den behöver leken och fantasin, det direkta tilltalet och förelsefriheten som får ögonblicken att öppna sig. Och den behöver melodierna förstås, de som med lätthet gör att språket börjar sjunga.

Allt detta finns i Johanna Fridolfssons och Malin Agheds "Sandvargen", baserad på Åsa Linds trilogi

”

Barytonen Åke Zetterström är något av ett komiskt geni. Han tar sig an Sandvargen som om han vore en släkting till någon av figurerna i Mozarts "Trollföjten".

om vänskapen mellan flickan Zackarina och den frimodiga Sandvargen, en figur med vickiga öron, nyfiken nos och en sandfärgad päls som glimmar som guld.

Zackarina bor med sin mamma och pappa i ett hus vid havet. En somardag gräver hon en grop vid

stranden och plötsligt dyker Sandvargen upp i hålet. Han blir Zackarinas förtrogne, någon som försvarar drömmarna och ilskan, äventyret och sorgen. Tillsammans upptäcker de hur världen kan förändras, bara man närmar sig den med öppna och vetgiriga ögon.

En del av kommunikationen äger rum på Zackarinaspråket, ett idiom besläktat med Lennart Hellsings ramsor och halsbrytande vändningar. Suseri, visperi, prasseli, visk. Rulleri, bytteri, rullomkull. Tyckeri, myckeri, härom, levom.

Detta har också blivit en av de musikaliska och dramaturgiska utgångspunkterna i Fridolfssons och Agheds gestaltning, i samarbete med regissören Emelie Segelius. Här och där förekommer passager där korta och distinkta fraser upprepas många gånger och där barnen i publiken är med på noterna och fyller i det som sägs.

Växelspelet mellan salongen och ensemblen fungerar mer än väl. Den rytmiska glädjen i upprepningarna skapar ett inbjudande svängrum. Här får många saker plats, trots att rekvisitan är begränsad och själva handlingen består av nästan ingenting.

När Zackarina och Sandvargen staplar stenar på stranden och flyttar omkring dem, hör upprepningsramsan ihop med det som växer och blir allt vidare. Flytta stenar, stora små, hej och hå. Hanna Brehmer som Zackarina och Åke Zetterström som Sandvargen tar verkligen vara på komiken och fantastier i den här scenen, och i sin enkelhet blir den ytterst träffsäker. Det ricker med de få orden och den rytmiska pulsen som driver på. Så blir den nära världen stor och oändlig.

Musiken har skapats av Johanna Fridolfsson, som också medverkar

Åsa Linds tre böcker om Sandvargen har blivit barnopera och det fungerar mer än väl, enligt GP:s recensent Magnus Haglund.

BILD: TILO STENGL

som altviolinist i den lilla orkestern bestående av fyra stråkar, klarinett, valthorn och slagverk. Även rollen som mamman spelas av en av musikerna, violinisten Viveca Rydén Mårtensson, och rollen som pappan (Jonas Eskil Brehmer) är här en operasångare som då och då övar på olika Verdiarior.

Stilmässigt håller sig Fridolfsson annars till något som påminner om äldre tiders musikaler, inte helt olikt Stephen Sondheims sätt att

komponera. Det är sparsmakat och effektivt, utan att ställa sig i vägen för det som sägs i texten.

Som i så många andra föreställningar jag tidigare sett på Göteborgsoperan är barytonen Åke Zetterström något av ett komiskt geni.

Han tar sig an Sandvargengestalten som om han vore en släkting till någon av figurerna i Mozarts "Trollföjten" eller en karaktär i ett commedia dell'arte-drama. Han rör sig med en sorts oberäknelig snabb-

het, samtidigt som han får fram de poetiska ögonblicken, själva stillheten som också är en del av Åsa Linds berättelser.

Även Hanna Brehmer är mycket bra som den egensinniga Zackarina som är så full av upptäckariver. Hon kan inte låta bli att fundera över hur saker och ting hänger ihop.

Magnus Haglund
kultur@gp.se

En kväll med eurotechno och tillgängligt snusk

Standup

Ursäkta live

Johanna Nordström

och Edvin Törnblom

Scandinavium

15-16 september

Bäst: Johanna Nordström

Sämst: Alla motbjudande reklam-samarbeten inför showen.

Publik: Fullt till två tredjedelar.

👍👍👍

Det finns något tryggt i podcasten "Ursäkta" liveshow. Den påminner oss om allt i världen som är evigt. Vi kommer bli gamla och nedbrutna. Isarna kommer rinna bort under solen. Korallreven ska bli bruna och tysta. Tusen år ska passera. Men fortfarande kommer människan uppskatta ett bra sexskämt.

Johanna Nordström och Edvin Törnbloms föreställning går att kalla oförsiktig. Efter fem minuter sjunger Törnblom: "Jag har hiv". Vid ett tillfälle blir Nordström såld till Mauri Hermundsson som sexslav. Showen behandlar frågor som "Kollar Edvin Törnblom bara på porer och onanerar?"

"Ursäkta live" med Johanna Nordström och Edvin Törnblom gästade Scandinavium 15-16 september.

BILD: ANNIKA BERGLUND

Kanske låter detta som ung, ny humor, men tvärtom. Även en keltisk stenhuggare hade förstätt många av kvällens skämt.

Nordström och Törnblom har nämligen en ovanlig tillgänglighet i sin komedi. Det är inte förvånande att

en halv miljon människor lyssnar på deras podcast.

Så hur gör man då en bra livepodd? Svaret är naturligtvis: man gör ingen livepodd alls.

Nordström och Törnblom sitter sällan och pratar under kvällens 90 minuter. I stället tillgriper de euro-

techno och sång. Bakom dem står ofta en samling dansare. I slutet gästas även Linda Bengtzing, den romantiska schlagerns eldgud.

Ibland är föreställningen lite lös. Ett par dansnummer skulle kunna beskäras. En sketch om hur duon träffades är lång och irriterande – som att få en stråle grismjolk sprutad i ögat. Men under dessa nittio minuter finns också mycket som är bra. Inte minst Johanna Nordström. Den Västerås-födda komikern är lugn och arrogant i kväll. Hennes psyke tycks vara byggt av diamanter. Hon avfärdar Törnblom genom enkla handrörelser. Vet precis när hon ska stå tillbaka, eller när hon ska vara sadistisk. Edvin Törnbloms afton är däremot blygare. Inledningsvis beter han sig som en trängd mård. Han ser fuktigt och osäker ut. Men så småningom hittar 25-åringen in i något annat, lite mjukare. Han är bland annat utmärkt i rollen som Ebba Busch.

Överlag är det en ledig och rätt kväll. Publiken må vara inte helt övertygad, trots att två kvinnor i

”

Hennes psyke tycks vara byggt av diamanter. Hon avfärdar Törnblom genom enkla handrörelser.

mexikanska hattar ofta står och dansar på läktaren. Men duon tycks bry sig lite om detta. Under slutet framför de ett långt medley, med låtar av bland annat E-type och Sarek. Törnblom går runt i en extremt byxlös mundering. Nordström ser glad och lömsk ut. Konfetti sprutar, få människor applåderar, men alla på scen har roligt.

Jonathan Bengtsson
kultur@gp.se